

[Arbejdsministeren.]

tragtninger, i hvert fald om at det vil strække sig over nogle år, og det skyldes bl. a., at det er en mere kompliceret procedure at gennemføre lige løn, end det måske ud fra en umiddelbar betragtning skulle forventes. Af samme grund må man nok erkende, at den praktiske gennemførelse af lige løn mest hensigtsmæssigt tilrettelægges af arbejdsmarkedets organisationer. Det synes jeg sådan set godt man kan erkende, selv om jeg — ligesom jeg forstår, det gælder for forslagsstillerne — ikke er helt uden forbehold over for dogmet om, at man skal overlade alle arbejdsmarkedsspørgsmål til organisationernes egen afgørelse.

Til slut skal jeg nævne, at jeg er enig med fru Gunhild Due i, at lige løn ikke er ensbetydende med ligestilling mellem kvinder og mænd. Der er mange flere forhold, der skal ske en udvikling i, før der reelt er lige adgang til de velbetalte job. Det spiller jo også en rolle sammenlignet med dette at få lige løn for arbejde af samme værdi. Kvindernes egen indsats og deres i de kommende år utvivlsomt stærkere stilling på arbejdsmarkedet vil forhåbentlig kunne fremme sådan en udvikling.

Sammenfattende vil jeg da udtale, at selv om regeringen ikke finder, at ligelønsprincippet egner sig til at blive gjort til gæld for lovgivning, er det dog nyttigt, at forslagsstillerne og herunder fru Gunhild Due har givet folketingset lejlighed til denne debat.

Ordføreren for forslagsstillerne (Gunhild Due): Som allerede nævnt i min fremsættelse er jeg ganske klar over, at dette forslag ikke løser alle kvindens problemer i erhvervslevet, men det kan løse et grundproblem. Ved at lovfæste princippet om lige løn kan man være med til at give kvinderne mere lige startmuligheder og sætte en stopper for, at arbejdsgiverne ved overenskomstforhandlinger kan spille mænd og kvinder ud mod hinanden og dermed svække arbejderens stilling som helhed ved forhandlingerne.

I kommentarer til forslaget har det været hævdet, at forslaget var skadeligt, fordi det kunne give arbejdsgiverne påskud til at afvise ligelønsønsker i de stedfindende forhandlinger og i stedet henvise til dette forslag. Jeg mener tværtimod, det kan virke som en spore for arbejdsmarkedets parter, få dem til at indse, at nu kan de ikke hale sagen i langdrag længere. Vil de have indflydelse på, hvordan ligelønnen skal indføres, så er det nu. Skal man tro pressen, ser det desværre ud til også denne gang at ligge lidt tungt og det ganske uden indflydelse af dette forslag.

Det har også været hævdet, at forslaget kan give regeringen påskud til at gribe ind i lønforhandlinger. Det er jo snak. Jeg troede, man var klar over, at denne regering griber ind, hvor og når det passer den. I øvrigt er den økonomiske politik og skattepolitikken én eneste stor indgriben. For tiden behandler vi således lovforslag om større kontingent til arbejdsløshedsforsikring og om højere betaling for børneinstitutionspladser. Det er en helt kontant beskæring af ugelønnen, der her er tale om.

Jeg anerkender naturligvis det arbejde, Kvindeligt Arbejderforbund har gjort gennem årene i denne sag, men vilkårene er svære, netop fordi man kan spille mænd og kvinder ud imod hinanden. Derfor synes jeg også, vi her i salen må hjælpe over den sidste bakke nu, også fordi jeg ser princippet om lige løn som en menneskerettighedssag og ikke mener, det bør være lovligt i dette velorganiserede land at diskriminere lønmæssigt mellem kvinde og mand. Jeg er klar over, at staten har indført lige løn på sine områder, undtagen når vi kommer ned til de små lønninger og de ikke-tjenestemandssatte. Så kniber det. F. eks. aflønnes nattevagter på statens institutioner forskelligt, efter om man er mand eller kvinde.

Det oprører mig i det hele taget, at det just er de kvinder, der har det dårligst betalte, det tungeste og det mest triste arbejde, der må vente længst på et retfærdigt ligelønssystem. Det er i mange tilfælde også